

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 113
Бања Лука, 24.6.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца М. Т. из Б. Л., ул...., кога заступа П. Р., адвокат из Б. Л., против тужене РС, МУП РС, коју заступа Правобранилаштво РС Б. Л., Сједиште замјеника у Б. Л., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Ж-06-000 511 од 31.10.2006. године, на сједници одржаној 24.6.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеним рјешењем Основног суда у Бањој Луци број Рс-899/04 од 25.4.2006. године одбијен је тужбени захтјев тужиоца М. Т. из Б. Л. којим је тражио утврђење ништавости споразума о престанку радног односа у МУП РС, (у даљем тексту: МУП), број К/Б-126-1-123 закључен са овим органом дана 28.2.2004. године и да се тужена обавезе да га врати на посао према потребама службе, његовим стручним и радним способностима, да се он обавезе да туженој врати новчани износ од 6.000,00 конвертибилних марака (КМ) кога је примио од тужене по закљученом споразуму.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Ж-06-000 511 од 31.10.2006. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се ревизија уважи, побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужена је у одговору на ревизију тужиоца оспорила наводе ревизије и предложила да се иста одбије.

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи: 1. да се утврди ништавост споразума о престанку радног односа у МУП РС кога је закључио са овим органом дана 28.2.2004. године под бројем К/Б-126-1-123; 2. да се РС-МУП РС обавезе да га врати на посао према потребама службе, његовим стручним и радним

способностима и 3. да се тужилац обавезе да туженој врати 6.000,00 КМ који је примио након потписивања наведеног споразума.

Након проведеног поступка првостепени суд је утврдио чињенице, које нису ни спорне између странака у спору: да је код органа тужене МУП РС током 1993. године засновао радни однос на неодређено вријеме на радном мјесту полицајца гдје је радио до 28.2.2004. године када је са наведеним органом тужене закључио споразум о престанку радног односа; да је Влада РС, одлуком број 02/1-020-120/04 од 02.2.2004. године, објављене у („Службеном гласник РС“ број 16/04) регулисано отпуштање са посла 631 полицајца из МУП-а РС, уз отпремнину у износу од 6.000,00 КМ; да су на основу наведене одлуке Владе РС, МУП РС и Синдикат тог органа утврдили критерије за утврђивање вишка радника – полицајца у том органу, на основу којих критерија је утврђена коначна листа вишка полицајца са оствареним негативним бодовима у којој је листи наведен и тужилац са 100 негативних бодова: да је тужилац изјаву да је сагласан да му престаје радни однос у МУП-у РС са 28.2.2004. године, потписао уз исплату 6.000,00 КМ који износ је након потписивања примио и да је директор полиције МУП-а РС 05.3.2004. године донио рјешење којим тужиоцу престаје радни однос код наведеног органа тужене; да је тужилац против наведеног рјешења поднио приговор кога је директор полиције МУП-а РС рјешењем од 18.5.2004. године одбацио као недопуштеним и да је 23.6.2004. године првостепеном суду тужилац доставио тужбу ради заштите повријеђених права из уговора о раду.

Код оваквог стања ствари, нижестепени судови правилно закључио да из утврђених чињеница, не произилази да је предметни споразум о престанку радног односа тужиоца од 28.2.2004. године противан било којем принудном пропису, јавном поретку и моралу друштва, што ни тужилац кога је првостепени суд саслушао као странку није потврдио, а у којем је навео “да је био упознат с тим да ће на подручју ЦЈБ Б. Л., један број радника остати без посла и да су на огласној табли туженог објављени критерији за утврђивање вишка радника са којима је и он био упознат, али му није било познато са колико негативних бодова се остаје без посла, а упознат је да има 100 негативних бодова. Да је приликом раздуживања са опремом код Ж. Л. била писмена изјава по престанку радног односа, који га је обавијестио да ако не потпише изјаву о престанку радног односа, да неће примити 6.000,00 КМ на име отпремнине, а што је он тога дана (писмену изјаву) потписао”. У оваквој ситуацији приликом потписивања писмене изјаве са којом се тужилац сагласио да му престаје радни однос код органа тужене МУП-а РС, не може бити говора о томе да је таква изјава дата противно његовој вољи на коју је према његовим наводима утјецала тужена “са доношењем критерија који нису били објективни”, а тиме да је такав споразум ништав у смислу одредби чл. 103. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС“ број 17/93, 3/96 и 74/04). Самим тим отпада основаност и захтјева да се тужена обавезе да га врати на посао.

Ревизиони приговори тужиоца: 1. да критерији органа тужене за утврђивање вишка радника-полицајца, нису објективно утврђене; 2. да су тужиоцу утврђени негативни бодови за које су му изречене дисциплинске мјере па због тога да му у овом случају није могла поново се изрећи мјера престанка

радног односа, односе се на правилност утврђеног чињеничног стања, што у смислу одредбе чл. 240. ст.2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03 до 63/07- у даљем тексту: ЗПП) није ревизијски разлог.

Остали наводи ревизије нису од утјецаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Из изложеног произилази да побијана пресуда, нема недостатака на које се указује у ревизији тужиоца, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Сходно томе, ревизија тужиоца је одбијена као неоснована (чл. 248. у вези с одредбом чл. 241. ЗПП).

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић